DOMSTOLENS DOM (Femte Afdeling)

29. april 2004 *

I sag C-359/01 P,

British Sugar plc, Peterborough (Det Forenede Kongerige), ved T. Sharpe, QC, og barrister D. Jowell samt solicitor A. Nourry, og med valgt adresse i Luxembourg,

appellant,

angående appel af dom afsagt den 12. juli 2001 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Afdeling) i de forenede sager T-202/98, T-204/98 og T-207/98, Tate & Lyle m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 2035, med påstand om ophævelse af denne dom,

de øvrige parter i appelsagen:

Tate & Lyle plc, London (Det Forenede Kongerige),

Napier Brown & Co. Ltd, London (Det Forenede Kongerige),

sagsøgere i første instans,

* Processprog: engelsk.

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved K. Wiedner, som befuldmægtiget, bistået af barrister N. Khan, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt i første instans,

har

DOMSTOLEN (Femte Afdeling),

sammensat af dommerne P. Jann, som fungerende formand for Femte Afdeling, C.W.A. Timmermans og S. von Bahr (refererende dommer),

generaladvokat: C. Stix-Hackl,
justitssekretær: ekspeditionssekretær L. Hewlett,

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at parterne har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 10. juli 2003, hvorunder British Sugar plc var repræsenteret ved T. Sharpe og solicitor K. Fisher, og Kommissionen ved K. Wiedner og N. Khan,

efter at generaladvokaten har fremsat sit forslag til afgørelse i retsmødet den 21. oktober 2003,

afsagt følgende

Dom

1 Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 21. september 2001 har British Sugar plc (herefter »British Sugar«) i medfør af artikel 49 i EF-statutten for Domstolen iværksat appel af dom afsagt af Retten i Første Instans den 12. juli 2001 i sagen Tate & Lyle m.fl. mod Kommissionen (forenede sager T-202/98, T-204/98 og T-207/98, Sml. II, s. 2035, herefter »den appellerede dom«), hvorved Retten ikke gav selskabet medhold i en påstand om annullation af Kommissionens beslutning 1999/210/EF af 14. oktober 1998 om en procedure i henhold til EF-traktatens artikel 85 (sag IV/F-3/33.708 — British Sugar plc, sag IV/F-3/33.709 — Tate & Lyle plc, sag IV/F-3/33.710 — Napier Brown & Company Ltd, sag IV/F-3/33.711 — James Budgett Sugars Ltd) (EFT 1999 L 76, s. 1, herefter »den anfægtede beslutning«).

Relevante retsforskrifter

2 I punkt 1, der bærer overskriften »Grundbeløb«, i Kommissionens retningslinjer for beregningen af bøder i henhold til artikel 15, stk. 2, i forordning nr. 17 og artikel 65, stk. 5, i EKSF-traktaten (EFT 1998 C 9, s. 3, herefter »retningslinjerne for beregning af bøder«) angives:

»[...]

A. Grovhed

Ved vurderingen af overtrædelsens grovhed skal der tages hensyn til overtrædelsens art, overtrædelsens konkrete indvirkning på markedet — når den kan måles — og det berørte markeds udstrækning.

[...]«

Baggrunden for tvisten

3 I den appellerede dom beskrives den fælles markedsordning for sukker, markedet for sukker i Det Forenede Kongerige og de øvrige faktiske omstændigheder, der er relevante for sagen, som følger:

»1 Fællesskabets markedsordning for sukker har til formål at støtte og beskytte produktionen af sukker i Fællesskabet. Ordningen omfatter en mindstepris, hvortil fællesskabsproducenten altid kan sælge sit sukker til de offentlige myndigheder, og en tærskelpris, hvortil sukker, der ikke er underlagt kvoter, kan importeres fra tredjelande.

2 Støtten til fællesskabsproduktionen i form af garanterede priser omfatter dog alene de nationale produktionskvoter (A- og B-kvoter), der af Rådet tildeles de enkelte medlemsstater, som derpå fordeler dem mellem deres producenter. Sukker henhørende under B-kvoten er pålagt en produktionsafgift, som er

højere end for A-sukker. Den del af sukkerproduktionen, der overstiger A- og B-kvoterne, betegnes »C-sukker« og kan ikke sælges i Det Europæiske Fællesskab, før den har været oplagret i 12 måneder. For sukker, som eksporteres til tredjelande, bortset fra C-sukker, ydes der eksportrestitution. At det normalt er mere fordelagtigt at sælge med restitution end at sælge inden for rammerne af interventionssystemet indebærer, at Fællesskabets overskud kan afsættes i tredjelande.

3 British Sugar er den eneste forarbejdende virksomhed i Det Forenede Kongerige, der fremstiller sukker af sukkerroer, og tildeles hele den britiske kvote for sukkerroer, som udgør 1 144 000 tons. Tate & Lyle køber rørsukker i landene i Afrika, Vestindien og Stillehavet (AVS-landene), som selskabet derpå forarbejder.

4 Sukkermarkedet i Storbritannien er oligopolistisk. Dog har Tate & Lyle et strukturelt handicap i forhold til British Sugar som følge af Fællesskabets sukkerordning, og det er ubestridt, at sidstnævnte selskab dominerer markedet i Storbritannien. Tilsammen producerer British Sugar og Tate & Lyle en mængde sukker, som tilnærmelsesvis svarer til den samlede efterspørgsel efter sukker i Storbritannien.

5 En yderligere faktor, der påvirker konkurrencen på sukkermarkedet i Storbritannien, er tilstedeværelsen af sukkergrossister. Grossisterne driver virksomhed på to måder: enten for egen regning, idet de køber sukker i bulk af British Sugar, Tate & Lyle eller af importører og videresælger det, eller for tredjemands regning, nemlig ved at påtage sig opgaverne med hensyn til ordrebehandling, fakturering til kunderne på kommittentens vegne og inddrivelse af fordringer. Når grossisterne handler for tredjemands regning,

forhandles priserne og leveringsbetingelserne for sukkeret direkte mellem British Sugar eller Tate & Lyle og den endelige kunde, om end grossisterne næsten altid er bekendt med de aftalte priser.

[...]

6 Mellem 1984 og 1986 førte British Sugar en priskrig, der førte til unormalt lave priser på markederne for industrisukker og detailsukker. I 1986 fornyede sukkergrossisten Napier Brown en klage, som selskabet oprindeligt havde indbragt for Kommissionen i 1980, og hvori det beskyldte British Sugar for at have misbrugt sin dominerende stilling i strid med EF-traktatens artikel 86 (nu artikel 82 EF).

7 Den 8. juli 1986 tilsendte Kommissionen British Sugar en meddelelse vedrørende klagepunkterne og om foreløbige forholdsregler, der skulle bringe overtrædelsen af EF-traktatens artikel 86 til ophør. Den 5. august 1986 meddelte British Sugar Kommissionen en række tilsagn vedrørende selskabets fremtidige adfærd. Ved skrivelse af 7. august 1986 accepterede Kommissionen disse tilsagn (herefter »tilsagnene«).

8 Den procedure, der var blevet indledt som følge af Napier Browns klage, blev afsluttet ved Kommissionens beslutning 88/518/EØF af 18. juli 1988 om en procedure i henhold til EØF-traktatens artikel 86 (sag IV/30.178 — Napier Brown — British Sugar) (EFT L 284, s. 41). Kommissionen fastslog heri, at British Sugar havde overtrådt traktatens artikel 86, og pålagde selskabet en bøde.

9 I mellemtiden havde der den 20. juni 1986 fundet et møde sted mellem repræsentanter for henholdsvis British Sugar og Tate & Lyle, hvorunder British Sugar meddelte, at selskabet ville indstille priskrigen på markederne for industrisukker og detailsukker i Det Forenede Kongerige.

10 I perioden indtil den 13. juni 1990 blev dette møde efterfulgt af yderligere 18 møder om priserne for industrisukker, hvorunder der også deltog repræsentanter for de vigtigste sukkergrossister i Det Forenede Kongerige, nemlig Napier Brown og James Budgett Sugars (herefter »grossisterne«). På møderne gav British Sugar samtlige deltagere oplysninger om sine fremtidige priser. Desuden gav British Sugar på et af møderne de øvrige deltagere en tabel over sine priser for industrisukker for forskellige købsmængder.

11 Endvidere mødtes Tate & Lyle og British Sugar i perioden indtil den 9. maj 1990 otte gange for at drøfte priserne for detailsukker. I tre tilfælde gav British Sugar Tate & Lyle sine prislister, én gang fem dage og én gang to dage før de blev udsendt officielt.

12 Efter at Tate & Lyle henholdsvis den 16. juli og den 29. august 1990 havde tilsendt det engelske Office of Fair Trading to skrivelser med kopi til Kommissionen, indledte denne den 4. maj 1992 en procedure over for British Sugar, Tate & Lyle, Napier Brown, James Budgett Sugars og en række sukkerproducenter på det europæiske kontinent. Den 12. juni 1992 tilsendte Kommissionen de pågældende selskaber en meddelelse om klagepunkterne, hvori den gjorde gældende, at de havde overtrådt EF-traktatens artikel 85, stk. 1 (nu artikel 81, stk. 1, EF), og artikel 86.

13 Den 18. august 1995 tilsendte Kommissionen British Sugar, Tate & Lyle, James Budgett Sugars og Napier Brown endnu en meddelelse af klagepunkter. Dens indhold var i forhold til meddelelsen af 12. juni 1992 mere begrænset, idet Kommissionen nu kun gjorde gældende, at der var sket en overtrædelse af traktatens artikel 85, stk. 1.

14 Den 14. oktober 1998 vedtog Kommissionen beslutning 1999/210/EF om en procedure i henhold til EF-traktatens artikel 85 (sag IV/F-3/33.708 — British

Sugar plc, sag IV/F-3/33.709 — Tate & Lyle plc, sag IV/F-3/33.710 — Napier Brown & Company Ltd, sag IV/F-3/33.711 — James Budgett Sugars Ltd) (EFT 1999 L 76, s. 1, herefter »den anfægtede beslutning«). I beslutningen, som er rettet til British Sugar, Tate & Lyle, James Budgett Sugars og Napier Brown, fastslår Kommissionen, at de nævnte selskaber har overtrådt traktatens artikel 85, stk. 1, og pålægger i artikel 3 British Sugar en bøde på 39,6 mio. ECU og Tate & Lyle en bøde 7 mio. ECU for overtrædelse af [traktatens] artikel 85, stk. 1, på markederne for industrisukker og detailsukker. Napier Brown pålægges i samme artikel en bøde på 1,8 mio. ECU for overtrædelse af [traktatens] artikel 85, stk. 1, på markedet for industrisukker.«

Retsforhandlingerne for Retten og den appellerede dom

4 Tate & Lyle plc (herefter »Tate & Lyle«), British Sugar og Napier Brown & Co. Ltd (herefter »Napier Brown«) anlagde sager ved Retten den 18. december 1998 (sag T-202/98), den 21. december 1998 (sag T-204/98) og den 23. december 1998 (sag T-207/98) med påstand om annullation af den anfægtede beslutning. Ved kendelse af 20. juli 2000 bestemte Retten (Fjerde Afdeling), at de tre sager skulle forenes for så vidt angår den mundtlige forhandling og dommen.

5 Retten tog Tate & Lyles første anbringende i sag T-202/98 om at nedsættes bødens størrelse til 5,6 mio. EUR til følge.

6 Retten tog derimod ikke de forskellige anbringender, som British Sugar og Napier Brown fremførte i sag T-204/98 og T-207/98, til følge. De anbringender, som disse to sagsøgere fremførte til støtte for deres principale påstand om annullation af den anfægtede beslutning, vedrørte for det første en åbenbar faktisk og retlig vildfarelse ved vurderingen af, hvad der udgør en aftale eller samordnet praksis, for det andet, at der ikke forelå konkurrencebegrænsende virkninger af de omtvistede møder, og for det tredje, at der var tale om en fejlagtig bedømmelse af virkningen af de omtvistede møder på samhandelen mellem medlemsstaterne. De

anbringender, som de har fremført til støtte for deres subsidiære annullationspåstand vedrørende bødebeløbene, vedrørte for det første spørgsmålet om bødernes forholdsmæssighed og utilstrækkelig hensyntagen til markedets struktur, for det andet den påståede tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet, for det tredje den påståede uforsætlige adfærd med hensyn til de påtalte handlinger og for det fjerde hensynet til bødernes forebyggende virkning, for det femte samarbejdet under den administrative procedure og for det sjette det tab, som påstås lidt som følge af Kommissionens sene vedtagelse af beslutningen.

7 Til støtte for sin appel har British Sugar fremført to anbringender. Det første vedrører en retlig fejl, som Retten begik ved vurderingen af virkningen af de omtvistede møder på samhandelen mellem medlemsstaterne, og det andet vedrører Rettens fejlagtige bedømmelse af forholdsmæssigheden af bøderne og utilstrækkelige hensyntagen til strukturen på markedet.

8 Hvad angår det første appelanbringende, som vedrører de vurderinger, som Retten har anlagt med hensyn til det tredje anbringende til støtte for den principale påstand, som var fremsat for Retten, anføres i den appellerede dom følgende:

»78 Det fremgår af fast retspraksis, at en aftale mellem virksomheder eller en samordnet praksis for at kunne påvirke samhandelen mellem medlemsstater skal gøre det muligt på grundlag af en række objektive retlige eller faktiske omstændigheder med en tilstrækkelig grad af sikkerhed at forudse, at den kan udøve direkte eller indirekte, aktuel eller potentiel indflydelse på handelsstrømmene mellem medlemsstaterne på en måde, som kan skade virkeliggørelsen af formålene med et fælles marked mellem medlemsstaterne (Domstolens dom af 9.7.1969, sag 5/69, Völk, Sml. 1969, s. 69, org.ref.: Rec. s. 295, præmis 5, af 29.10.1980, forenede sager 209/78-215/78 og 218/78, Van Landewick m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 3125, præmis 171, og af 31.3.1993, forenede sager C-89/85, C-104/85, C-114/85, C-116/85, C-117/85 og C-125/85 — C-129/85, Ahlström Osakeyhtihö m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 1307, præmis 143, samt Rettens dom af

22.10.1997, forenede sager T-213/95 og T-18/96, SCK og FNK mod Kommissionen, Sml. II, s. 1739, præmis 175, og af 8.10.1996, forenede sager T-24/93, T-25/93, T-26/93 og T-28/93, Compagnie maritime belge transports m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 1201, præmis 201). Det er derfor ikke nogen betingelse, at den påtalte adfærd rent faktisk har påvirket samhandelen mellem medlemsstater mærkbart; det er tilstrækkeligt at påvise, at den er egnet hertil (Rettens dom af 21.2.1995, sag 29/92, SPO m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 289, præmis 235).

79 Desuden er den omstændighed, at et kartel kun angår afsætning af varer i en enkelt medlemsstat, ikke tilstrækkelig til at udelukke, at samhandelen mellem medlemsstater kan være påvirket. Deltagerne i et nationalt priskartel på et marked, der står åbent for indførte produkter, kan i et sådant tilfælde kun bevare deres markedsandel ved at beskytte sig mod udenlandsk konkurrence (dom af 11.7.1989, sag 246/86, Belasco m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 2117, præmis 33 og 34).

80 I denne sag er det ikke blevet bestridt, at sukkermarkedet i Storbritannien står åbent for import, selv om fællesskabsbestemmelserne vedrørende sukkermarkedet og transportomkostningerne bidrager til at vanskeliggøre import.

81 I øvrigt fremgår det af den anfægtede beslutning og af sagens akter i det hele taget, at en af British Sugars og Tate & Lyles væsentligste hensigter var at begrænse importen, i det omfang denne forhindrede selskaberne i at afsætte deres produktion på det nationale marked (betragtning 16 og 17 til den anfægtede beslutning). Dels har British Sugar således selv udtalt, at selskabet i den omhandlede periode bevidst førte en politik, der tog sigte på at hindre import, fordi det ønskede fortrinsvis at afsætte sine A- og B-kvoters samlede mængde på markedet i Storbritannien (stævningen, punkt 257 og 258). Dels fremgår det af betragtning 17 til den anfægtede beslutning, at Tate & Lyle i den omhandlede periode aktivt førte en politik, der skulle begrænse faren for en stigning i importen.

82 Det er derfor ikke med urette, at Kommissionen har fundet, at den påtalte aftale, som omfattede praktisk taget hele det nationale område, og som var blevet indgået af virksomheder, der tegnede sig for omkring 90% af det relevante marked, var egnet til at påvirke samhandelen mellem medlemsstater.

83 British Sugar har anført, at der ikke var tale om en mærkbar indvirkning på handelsstrømmene.

84 Hvad dette angår fremgår det af retspraksis, at Kommissionen ikke er forpligtet til at påvise, at en aftale eller samordnet praksis har haft en mærkbar virkning på samhandelen mellem medlemsstater. I henhold til traktatens artikel 85, stk. 1, er det tilstrækkeligt, at konkurrencebegrænsende aftaler og samordnet praksis kan påvirke samhandelen mellem medlemsstater (Rettens dom af 17.12.1991, sag T-7/89, Hercules Chemicals mod Kommissionen, Sml. II, s. 1711, præmis 279).

85 På baggrund af det anførte har Kommissionen derfor med rette draget den konklusion, at den påtalte aftale var egnet til at påvirke samhandelen mellem medlemsstater.

86 Det tredje anbringende må følgelig forkastes i sin helhed.«

9 Hvad angår det andet appelanbringende, der omhandler Rettens vurderinger i forbindelse med det første anbringende til støtte for den subsidiære påstand, som var fremsat for Retten, fastslog Retten følgende:

»98 Ifølge artikel 15, stk. 2, i [Rådets] forordning nr. 17 [første forordning om anvendelse af bestemmelserne i traktatens artikel 85 og 86 (EFT 1959-1962, s. 81)] kan Kommissionen pålægge bøder på mindst 1 000 og højst 1 mio. EUR, idet sidstnævnte beløb dog kan forhøjes til 10% af omsætningen i det sidste regnskabsår i hver af de virksomheder, som har medvirket ved overtrædelsen. Det foreskrives i bestemmelsen, at der ved fastsættelsen af bødens størrelse inden for disse rammer skal tages hensyn til både overtrædelsens grovhed og dens varighed.

99 Det er fast retspraksis, at bøders størrelse skal fastsættes i forhold til omstændighederne i forbindelse med overtrædelsen og dennes grovhed, og at der ved bedømmelsen af overtrædelsens grovhed med henblik på fastsættelse af bødens størrelse især skal tages hensyn til konkurrencebegrænsningernes karakter (jf. bl.a. Rettens dom af 14.7.1994, sag T-77/92, Parker Pen mod Kommissionen, Sml. II, s. 549, præmis 92).

100 Endvidere bemærkes, at Kommissionens kompetence til at pålægge de virksomheder bøder, som forsætligt eller uagtsomt overtræder traktatens artikel 85, stk. 1, eller artikel 86, er et af de midler, som Kommissionen har fået tildelt, for at den kan udføre sin tilsynsopgave ifølge fællesskabsretten. Denne opgave indebærer ikke blot, at individuelle overtrædelser skal efterforskes og forfølges, men også en pligt til at føre en generel politik med det formål, at der på konkurrenceområdet anvendes de i traktaten fastlagte principper, og at virksomhedernes adfærd påvirkes i denne retning (Domstolens dom af 7.6.1983, forenede sager 100/80-103/80, Musique Diffusion française m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 1825, præmis 105).

101 Følgelig bør Kommissionen, når karakteren af en overtrædelse fastslås med henblik på at fastsætte bødens størrelse, ikke blot tage hensyn til særlige omstændigheder i det foreliggende tilfælde, men også til den sammenhæng,

overtrædelsen indgår i, og påse, at den trufne forholdsregel er af tilstrækkelig forebyggende karakter, især for så vidt angår den type overtrædelser, som i særlig grad kan bringe gennemførelsen af Fællesskabets formål i fare (dommen i sagen Musique Diffusion française m.fl. mod Kommissionen, præmis 106).

102 Med hensyn til de pålagte bøders forholdsmæssighed har sagsøgerne i sag T-204/98 og T-207/98 hovedsageligt anført, at bøderne er uforholdsmæssigt store, fordi overtrædelsen er blevet betegnet som »alvorlig«. Deres argumentation kan sammenfattes således, at deres aftale på baggrund af retningslinjerne må betegnes som »lidet alvorlig«, skønt den var af horisontal art, eftersom den ikke havde nogen væsentlig konkurrencebegrænsende indvirkning på markedet.

103 Hertil bemærkes alene, dels at den påtalte aftale må anses for horisontal, idet grossisterne deltog heri i deres egenskab af producenternes konkurrenter, dels at den drejede sig om fastsættelsen af priser. En sådan aftale er altid blevet betragtet som særligt skadelig og betegnes som »meget alvorlig« i retningslinjerne. Således som Kommissionen har anført i sine indlæg, er det desuden i forhold til de almindeligt anvendte kriterier for fastsættelsen af bøder i tilfælde af priskarteller, som burde have foranlediget den til at betegne den omtvistede aftale som meget alvorlig, allerede en mild bedømmelse kun at betegne aftalen som »alvorlig« på grund af dens begrænsede påvirkning af markedet.

104 For så vidt angår det af British Sugar rejste klagepunkt om forholdsmæssigheden af forhøjelsen af bøden under hensyn til overtrædelsens varighed bemærkes, at det i artikel 15, stk. 2, andet afsnit, i forordning nr. 17 bestemmes, at der »ved fastsættelsen af bødens størrelse skal [...] tages hensyn til både overtrædelsens grovhed og dens varighed«. Overtrædelsens varighed udgør således ifølge denne bestemmelse et af de forhold, der skal tages i betragtning ved udmåling af den økonomiske sanktion, der skal pålægges virksomheder, som har overtrådt konkurrencereglerne (Rettens

dom af 7.7.1994, sag T-43/92, Dunlop Slazenger mod Kommissionen, Sml. II, s. 441, præmis 154). Kommissionen har derfor ved fastsættelsen af de pålagte bøder med rette taget overtrædelsens varighed i betragtning.

105 Kommissionen har herved konstateret, at der var tale om en overtrædelse af mellemlang varighed og har som følge heraf forhøjet det beløb, som var blevet fastsat under hensyn til overtrædelsens grovhed. Det bemærkes herved, at det af fast retspraksis fremgår, at Kommissionen ved udmålingen af de enkelte bøder har et vist skøn, og at det derfor ikke kan antages, at den er forpligtet til at anvende en bestemt matematisk formel (Rettens dom af 6.4.1995, sag T-150/89, Martinelli mod Kommissionen, Sml. II, s. 1165, præmis 59, og af 14.5.1998, sag T-352/94, Mo och Domsjö mod Kommissionen, Sml. II, s. 1989, præmis 268, efter appel stadfæstet ved Domstolens dom af 16.11.2000, sag C-283/98 P, Mo och Domsjö mod Kommissionen, Sml. I, s. 9855, præmis 45).

106 Det påhviler dog Fællesskabets retsinstanser at efterprøve, om størrelsen af den pålagte bøde står i rimeligt forhold til overtrædelsens varighed og de øvrige faktorer, der indgår i vurderingen af dennes grovhed (jf. i denne retning Rettens dom af 21.10.1997, sag T-229/94, Deutsche Bahn mod Kommissionen, Sml. II, s. 1689, præmis 127). I den forbindelse kan der ikke gives British Sugar medhold i, at Kommissionen kun kan forhøje en bøde under hensyn til overtrædelsens varighed, hvis, og i den udstrækning, der er en direkte forbindelse mellem varigheden og den skade, som er blevet tilføjet de ved traktatens konkurrenceregler tilstræbte fællesskabsformål, hvorved det er udelukket, at en sådan skade kan foreligge, når overtrædelsen ikke har påvirket markedet. Tværtimod skal betydningen af overtrædelsens varighed for beregningen af bøden ligeledes bedømmes ud fra de andre forhold, som har kendetegnet den pågældende overtrædelse (jf. i denne retning dommen i sagen Dunlop Slazenger mod Kommissionen, præmis 178). I denne sag findes Kommissionens forhøjelse med 40% af det beløb, som var blevet beregnet under hensyn til overtrædelsens grovhed, ikke uforholdsmæssig.

107 Der er heller ikke grundlag for British Sugars argument, hvorefter begrebet »skærpende omstændigheder« i retningslinjerne er i strid med artikel 15, stk. 2, i forordning nr. 17.

108 Indledningsvis skal de relevante bestemmelser i retningslinjerne undersøges nærmere. Det hedder i afsnit 1 A: »Ved vurderingen af overtrædelsens grovhed skal der tages hensyn til overtrædelsens art, overtrædelsens konkrete indvirkning på markedet — når den kan måles — og det berørte markeds udstrækning.« Afsnit 2, der bærer overskriften »Skærpende omstændigheder«, indeholder en ikke-udtømmende opregning af omstændigheder, som kan give anledning til en forhøjelse af det grundbeløb, der er beregnet under hensyn til overtrædelsens grovhed og varighed. Der kan eksempelvis være tale om, at virksomheden har foretaget gentagne overtrædelser, afvist at samarbejde, tilskyndet til overtrædelsen eller udsat andre virksomheder for gengældelsesforanstaltninger, og at der må tages hensyn til den uretmæssige fortjeneste, som virksomheden har opnået som følge af overtrædelsen.

109 Det fremgår af ovennævnte bestemmelser, at bedømmelsen af overtrædelsens grovhed falder i to trin. På det første trin bedømmes grovheden alene under hensyn til forhold, der vedrører selve overtrædelsen, såsom dens art og dens indvirkning på markedet. På det andet trin nuanceres bedømmelsen af grovheden under hensyn til den pågældende virksomheds situation, hvorved Kommissionen i øvrigt ikke alene tager hensyn til eventuelle skærpende omstændigheder, men i givet fald også til formildende omstændigheder (jf. retningslinjernes afsnit 3). Ved hjælp af denne fremgangsmåde, som ingenlunde er i strid med ordlyden eller formålet med artikel 15, stk. 2, i forordning nr. 17, kan der — især når det drejer sig om en overtrædelse, hvori flere virksomheder er involveret — ved bedømmelsen af, hvor alvorlig overtrædelsen er, tages hensyn til den rolle, som hver enkelt virksomhed har spillet, og dens holdning over for Kommissionen under proceduren.

110 For det andet bemærkes med hensyn til forholdsmæssigheden af forhøjelsen på grund af skærpende omstændigheder af den bøde, som var blevet pålagt British Sugar, at en forhøjelse på 75% ikke kan anses for uforholdsmæssig,

når henses til de omstændigheder, som Kommissionen omtaler i punkt 207, 208 og 209 i den anfægtede beslutning.

[...]

112 Det af British Sugar og Tate & Lyle fremførte anbringende om, at bøderne er uforholdsmæssige, må derfor forkastes.

113 Med hensyn til klagepunktet om manglende hensyntagen til det omhandlede markeds struktur bemærkes, at Domstolen i [dom af 16. december 1975, forenede sager 40/73-48/73, 50/73, 54/73-56/73, 111/73, 113/73 og 114/73, Suiker Unie m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 1663, præmis 615-619] fandt, at den retlige og økonomiske sammenhæng på sukkermarkedet kan motivere en mindre streng behandling af en potentielt konkurrencebegrænsende praksis. Kommissionen har imidlertid med rette fremhævet, at de aftaler, som var genstand for Suiker Unie-dommen, ikke drejede sig om en prisforhøjelse, men om en opdeling af markederne ifølge bestemte kvoter. Desuden fastslog Domstolen selv i Suiker Unie-dommen, at den ville have draget andre konklusioner, hvis der havde været tale om et priskartel. Den tilføjede herved, at »den anfægtede adfærd kun [har] kunnet påføre de industrielle forarbejdningsvirksomheder og forbrugerne begrænset skade, da selv Kommissionen ikke har beskyldt de pågældende for en prisstigning, der skyldtes samordning eller misbrug, og da de indgreb, der som følge af opdelingen af markederne skete efter leverandørens frie valg, selv om de er kritisable, dog er mindre alvorlige, når det drejer sig om et så homogent produkt som sukker« (præmis 621). Da det i denne sag netop drejer sig om et priskartel, har Kommissionen med rette draget andre konklusioner end i Suiker Unie-dommen.

114 Klagepunktet om manglende hensyntagen til strukturen af det marked, hvorpå overtrædelsen fandt sted, må derfor ligeledes forkastes.

115 Dette anbringende må følgelig forkastes i sin helhed.«

Appellen

10 British Sugar har nedlagt følgende påstande:

— Den appellerede dom ophæves.

— Den anfægtede beslutning annulleres helt, subsidiært delvis.

Mere subsidiært:

— Artikel 3 og 4 i den anfægtede beslutning annulleres, eller bøden nedsættes.

— Kommissionen betaler British Sugars omkostninger i appelsagen samt omkostningerne i forbindelse med sag T-204/98, herunder omkostningerne i forbindelse med begæringen om foreløbige forholdsregler.

11 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Appellen afvises delvis og forkastes i øvrigt, eller subsidiært forkastes i det hele.

— Appellanten tilpligtes at betale Kommissionens omkostninger i appelsagen.

Appellen

Anbringendet vedrørende påvirkningen af samhandelen mellem medlemsstaterne

Parternes argumenter

12 British Sugar har for det første gjort gældende, at ingen af de faktiske omstændigheder eller forhold, Retten har nævnt i den appellerede doms præmis 80 og 81, giver et retligt grundlag for at drage de retlige konsekvenser heraf, som Retten har gjort.

13 Selskabet har herved anført, at iværksættelsen af en samordnet praksis på hele området eller en stor del af området af en medlemsstat ikke i sig selv udgør en påvirkning af samhandelen mellem medlemsstaterne (jf. dom af 21.1.1999, forenede sager C-215/96 og C-216/96, Bagnasco m.fl., Sml. I, s. 135). Det er derfor nødvendigt at føre bevis for, at den pågældende praksis i sig selv påvirker eller kan påvirke samhandelen mellem medlemsstaterne.

14 De faktiske omstændigheder, som Rettten nævner i den appellerede doms præmis 80 og 81, kan ikke anses for bevis for, at den pågældende praksis kunne påvirke samhandelen mellem medlemsstaterne. Derimod viser de snarere, at der var andre faktiske omstændigheder og forhold, uafhængige af den pågældende praksis, der spillede ind i den pågældende periode, og som kunne have påvirket samhandelen mellem medlemsstaterne.

15 Den første omstændighed, som Retten støtter sig til i den appellerede doms præmis 80, viser blot, at der blev importeret en mængde sukker til Det Forenede Kongerige i den omhandlede periode.

16 Hvad angår den anden omstændighed har British Sugar anført, at det er korrekt, at en af Tate & Lyles og British Sugars største bekymringer var at begrænse omfanget af importen, i det omfang denne forhindrede selskaberne i afsætte deres produktion på det nationale marked (den appellerede doms præmis 81). Hver af parterne havde deres egne grunde til denne begrænsning.

17 Med hensyn til den tredje omstændighed, som Retten har givet i den appellerede doms præmis 81, andet punktum, har Retten ifølge British Sugar tilsyneladende tiltrådt, at British Sugars prispolitik bestod i at fastsætte priserne på et niveau, således at det ikke kunne betale sig at importere sukker til afsætning i Det Forenede Kongerige. Denne politik har imidlertid intet at gøre med aftalen eller den samordnede praksis.

18 Hvad angår den fjerde omstændighed, som Retten har givet i den appellerede doms præmis 81, tredje punktum, har British Sugar anført, at Tate & Lyles politik var ensidig og intet havde at gøre med aftalen eller den samordnede praksis.

19 British Sugar har videre anført, at Retten i den appellerede doms præmis 84 og 85 tilsyneladende forkaster British Sugars argument, hvorefter det er nødvendigt at føre bevis for, at den påståede potentielle påvirkning af handelsstrømmene er mærkbar. Imidlertid fremgår det af retspraksis, at en påstået påvirkning af samhandelen mellem medlemsstaterne skal være mærkbar for at være omfattet af forbuddet i traktatens artikel 85 (jf. dom af 25.11.1971, sag 22/71, Béguelin, Sml. s. 257, org.ref.: Rec. s. 949, dommen i sagen Bagnasco m.fl. og Rettens dom af 15.9.1998, forenede sager T-374/94, T-375/94, T-384/94 og T-388/94, European Night Services m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 3141).

20 Endelig har British Sugar anført, at der i den appellerede dom ikke sondres mellem industrisukker og detailsukker, selv om der gælder forskellige vilkår for hver af dem. I modsætning til industrisukker var og er der, som følge af de høje leveringskomkostninger, sprog og de nationale forskelle med hensyn til pakkernes størrelse og vægt, næsten ingen handel med pakket detailsukker.

21 Kommissionen har for det første anført, at en aftale skal vurderes på grundlag af den sammhæng, der indgår i, og at spørgsmål, der ikke er en del af aftalen, meget vel kan være relevante.

22 Kommissionen har videre anført, at det i retspraksis anerkendes, at der gælder en formodning for påvirkning af handelsstrømmene i Fællesskabet, når en aftale omfatter hele en medlemsstats område (jf. i denne retning dom af 18.6.1998, sag C-35/96, Kommissionen mod Italien, Sml. I, s. 3851, præmis 48).

23 Hvad angår konstateringerne vedrørende de faktiske omstændigheder i den appellerede dom er det Kommissionens opfattelse, at disse er tilstrækkelige til at underbygge de retlige konsekvenser, som Retten drager heraf, og hvorefter aftalen

påvirkede handelsstrømmene mærkbart. Kommissionen har herved anført, at det af retspraksis fremgår, at en påvirkning af samhandelen mellem medlemsstater i almindelighed skyldes en kombination af flere faktorer, som hver for sig ikke nødvendigvis vil være afgørende (jf. dommen i sagen Bagnasco m.fl., præmis 47). Konklusionen i den appellerede doms præmis 82 er baseret på en vurdering af alle de omstændigheder, der er redegjort for i den appellerede doms præmis 80 og 81. De skal derfor ikke behandles separat.

24 Hvad angår British Sugars prisfastsættelsepolitik har Kommissionen anført, at det er irrelevant, om British Sugar ensidigt havde vedtaget en prispolitik med henblik på at forhindre, at der var mulighed for fortjeneste for importørerne, eftersom selskabet havde indgået en aftale med markedsdeltagere, hvorved de repræsenterede en markedsandel på næsten 90% af det sukker, som blev leveret på markedet i Det Forenede Kongerige.

25 Med hensyn til British Sugars argument, hvorefter påvirkningen af handelstrømmene i Fællesskabet skal være mærkbar, har Kommissionen anført, at British Sugar har fortolket den appellerede dom urigtigt. Retten udtaler i den appellerede doms præmis 78, at det i henhold til retspraksis ikke kræves, at samhandelen mellem medlemsstaterne rent faktisk er blevet påvirket, men blot at aftalen kan have en mærkbar virkning. Enhver senere angivelse i den appellerede dom af påvirkning af samhandelen mellem medlemsstaterne skal forstås som en henvisning til dette kriterium.

26 Endelig har Kommissionen vedrørende British Sugars argument angående sondringen mellem industrisukker og detailsukker anført, at det pågældende produktmarked i betragtning 59 til den anfægtede beslutning defineres som markedet for stødt melis, og at den af British Sugar påberåbte sondring i den anfægtede beslutning kun anerkendes som en underopdeling af markedet.

Domstolens bemærkninger

27 Retten har i den appellerede doms præmis 78 med føje udtalt, at en aftale mellem virksomheder for at kunne påvirke samhandelen mellem medlemsstater skal gøre det muligt på grundlag af en række objektive retlige eller faktiske omstændigheder med en tilstrækkelig grad af sikkerhed at forudse, at den kan udøve direkte eller indirekte, aktuel eller potentiel indflydelse på handelsstrømmene mellem medlemsstaterne på en måde, som kan skade virkeliggørelsen af formålene med et fælles marked mellem medlemsstaterne (jf. dom af 11.7.1985, sag 42/84, Remia m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 2545, præmis 22). En påvirkning af samhandelen mellem medlemsstater skyldes således i almindelighed en kombination af flere faktorer, som hver for sig ikke nødvendigvis vil være afgørende (jf. dom af 15.12.1994, sag C-250/92, DLG, Sml. I, s. 5641, præmis 54, og dommen i sagen Bagnasco m.fl., præmis 47).

28 Som Retten desuden har anført i den appellerede doms præmis 79, er den omstændighed, at et kartel kun angår afsætning af varer i en enkelt medlemsstat, ikke tilstrækkelig til at udelukke, at samhandelen mellem medlemsstater kan være påvirket. Deltagerne i et nationalt priskartel på et marked, der står åbent for indførte produkter, kan i et sådant tilfælde kun bevare deres markedsandel ved at beskytte sig mod udenlandsk konkurrence (jf. dommen i sagen Belasco m.fl. mod Kommissionen, præmis 33 og 34).

29 Det fremgår imidlertid af den appellerede doms præmis 80, at det ikke er blevet bestridt, at sukkermarkedet i Storbritannien står åbent for import, selv om fællesskabsbestemmelserne vedrørende sukkermarkedet og transportomkostningerne bidrager til at vanskeliggøre import. Desuden er det ubestridt, at British Sugar under møderne om priserne på industrisukker gav samtlige deltagere oplysninger om sine fremtidige priser, og at selskabet og Tate & Lyle flere gange mødtes for at drøfte priserne for detailsukker. British Sugar har i øvrigt ikke bestridt Rettens konstatering i den appellerede doms præmis 53, hvorefter Kommissionen med rette havde lagt til grund, at møderne havde til formål at begrænse konkurrencen ved at koordinere selskabernes prispolitik. Endelig har British Sugar selv indrømmet, at selskabet er ledende med hensyn til pris-

fastsættelsen, og at det har fastsat sine priser, og dermed markedspriserne, på grundlag af en pris, der lå lige under en pris, som ville gøre en import rentabel. Den omstændighed, at begrænsningen af importen fra andre medlemsstater var en af British Sugars og Tate & Lyles største bekymringer fremgår, som det også er fastslået af Retten, af betragtning 16 og 17 til den anfægtede beslutning.

30 Under disse omstændigheder befandt Retten sig derfor ikke i en retlig vildfarelse, da den i den appellerede doms præmis 82 fastslog, at Kommissionen med rette havde fundet, at den påtalte aftale, som omfattede praktisk taget hele det nationale område, og som var blevet indgået af virksomheder, der tegnede sig for ca. 90% af det relevante marked, var egnet til at påvirke samhandelen mellem medlemsstater.

31 British Sugars argument, hvorefter Retten ikke har fastslået, at Kommissionen var forpligtet til at føre bevis for, at påvirkningen af samhandelen mellem medlemsstater skal være mærkbar, beror på en fejlagtig læsning af den appellerede dom. Retten har i den appellerede doms præmis 78 fastslået, at det skal påvises, at den påtalte adfærd er egnet til at påvirke samhandelen mellem medlemsstaterne mærkbart. I den appellerede doms præmis 84 har Retten blot henvist til sin praksis, hvorefter det ikke er nødvendigt, at Kommissionen påviser, at en aftale rent faktisk har haft en mærkbar virkning på samhandelen mellem medlemsstater, men det blot skal påvises, at aftalen kan påvirke denne samhandel.

32 Afslutningsvis for så vidt angår British Sugars argument, hvorefter der i den appellerede dom ved vurderingen af aftalens påvirkning af samhandelen mellem medlemsstaterne ikke sondres mellem industrisukker og detailsukker, hvorfor der ikke er foretaget en korrekt analyse af aftalens virkning på samhandelen mellem medlemsstaterne på markedet for detailsukker, bemærkes, at produktmarkedet i betragtning 59 til den anfægtede beslutning, hvilket også Kommissionen har anført, defineres som markedet for stødt melis, idet markedet anses for at være underopdelt i markedet for industrisukker og markedet for detailsukker. Endvidere har Kommissionen vurderet aftalens påvirkning af samhandelen mellem medlemsstaterne, først på markedet for stødt melis, i betragtning 159-

161 til den anfægtede beslutning, og efterfølgende på de underopdelte markeder, i betragtning 163-168 til samme beslutning, efter at den i betragtning 162 havde angivet, at der var andre faktiske omstændigheder, der pegede i retning af, at aftalen kunne have en mærkbar virkning på denne samhandel.

33 Da British Sugar under sagen for Retten ikke har anfægtet Kommissionens definition af markedet, eller nærmere bestemt ikke har anfægtet Kommissionens vurdering af det underopdelte marked for detailsukker, må det fastslås, at dette argument vedrører nye omstændigheder, som ikke blev fremført i første instans. Dette argument må derfor afvises under appelsagen i medfør af procesreglementets artikel 113, stk. 2 (jf. dom af 17.5.2001, sag C-450/98 P, IECC mod Kommissionen, Sml. I, s. 3947, præmis 36).

34 Det første anbringende må derfor delvis afvises, delvis forkastes. Det forkastes derfor i sin helhed.

Anbringendet om forholdsmæssigheden af bøden under hensyntagen til markedets struktur

Parternes argumenter

35 Indledningsvis har British Sugar anført, at det påhviler Retten at efterprøve, om størrelsen af den pålagte bøde står i rimeligt forhold til overtrædelsens varighed og grovhed (jf. Rettens dom af 21.10.1997, sag T-229/94, Deutsche Bahn mod Kommissionen, Sml. II, s. 1689) og herunder navnlig vurdere denne i forhold til de af sagsøgeren påberåbte omstændigheder (jf. dom af 14.11.1996, sag C-333/94 P, Tetra Pak mod Kommissionen, Sml. I, s. 5951). I denne sag har Retten ikke løst denne opgave korrekt.

36 British Sugar har i første led af dette anbringende herved gjort gældende, at Retten ikke har taget tilstrækkeligt hensyn til den omstændighed, at aftalen ikke havde haft nogen som helst virkning på priserne, konkurrencen eller på samhandelen mellem medlemsstaterne. Den omstændighed, at en aftale har begrænsede virkninger eller, som i denne sag, ingen virkninger, bør tillægges større betydning ved vurderingen af en overtrædelses grovhed, hvilket fremgår af punkt 1, A, første og andet afsnit, i retningslinjerne for beregning af bøder.

37 En konkurrencebegrænsning, uanset om den er horisontal, der ikke har haft en faktisk virkning på konkurrencen eller på priserne, der ikke har påvirket samhandelen mellem medlemsstaterne, der ikke har medført, at der er blevet fastsat priser for fakturering af privatkunder eller minimumspriser, og som var begrænset til en del af en medlemstats område, burde anses for at være en »lidet alvorlig« og ikke en »alvorlig« overtrædelse.

38 Selv om den påståede overtrædelse skulle henhøre i kategorien »alvorlige overtrædelser«, burde den under alle omstændigheder indplaceres på det laveste trin i denne. Under hensyntagen til overtrædelsens grovhed fastsatte Kommissionen i et interval mellem 1 og 20 mio. ECU imidlertid bødens grundbeløb til 18 mio. ECU.

39 Ifølge appellanten har hverken Kommissionen, ved i den anfægtede beslutning at fastsætte bødens grundbeløb til denne størrelse, eller Retten, ved at stadfæste denne størrelse, taget behørigt hensyn til, at den påståede overtrædelse ikke har haft nogen virkning på konkurrencen, hvilket er i strid med punkt 1, A, fjerde og sjette afsnit, i retningslinjerne for beregning af bøder.

40 Den uforholdsmæssige størrelse af bødens grundbeløb på 18 mio. ECU fremgår klart ved en sammenligning med andre kommissionsbeslutninger, hvori overtrædelserne ligeledes er blevet placeret i kategorien »alvorlige overtrædelser«.

41 British Sugar har desuden anført, at Kommissionen ved fastsættelsen af beløbet eller forhøjelsen som følge af overtrædelsens varighed ved beregningen af beløbet ligeledes burde have taget hensyn til, at der ikke forelå skadelige virkninger for forbrugerne, jf. punkt 1, B, tredje afsnit, i retningslinjerne for beregning af bøder.

42 Endelig har British Sugar anført, at en forhøjelse af bøden på 75% på grundlag af skærpende omstændigheder er overdrevet og retsstridig, eftersom der stort set ikke foreligger nogen af de omstændigheder, der i den anfægtede beslutning blev betragtet som skærpende omstændigheder.

43 Med det andet led af anbringendet har British Sugar gjort gældende, at Retten ikke har taget tilstrækkeligt hensyn til strukturen på det relevante marked. Selskabet har anført, at den pågældende struktur forklarer grunden til, at den omhandlede overtrædelse ikke har haft eller har kunnet påvirke priserne, konkurrencen eller samhandelen, og har til støtte herfor henvist til dommen i sagen Suiker Unie m.fl. mod Kommissionen (præmis 615-619).

44 British Sugar har herved anført, at Rettens fortolkning af dommen i sagen Suiker Unie m.fl. mod Kommissionen i den appellerede doms præmis 113 er fejlagtig. Domstolen har ikke udtalt, at den, såfremt der var tale om en prisaftale, ville have nået til en anden konklusion. Domstolen udtalte, at den ville være kommet til et andet resultat, såfremt aftalen havde påført de industrielle forarbejdningsvirksomheder eller forbrugerne et tab som følge af en »prisstigning, der skyldtes samordning eller misbrug« (jf. dommen i sagen Suiker Unie m.fl. mod Kommissionen, præmis 619-621). I denne sag er det imidlertid hverken blevet bekræftet, at aftalen eller den samordnede praksis har medført en faktisk forhøjelse af priserne, eller at de industrielle forarbejdningsvirksomheder eller forbrugerne er blevet påført et faktisk tab.

45 Kommissionen har anført, at dette anbringende ikke kan antages til realitetsbehandling, da det svarer til en ny påstand om, at Domstolen af billighedsgrunde skal omgøre det skøn, som Retten har udøvet under sin fulde prøvelsesret vedrørende størrelsen af bøden (jf. dom af 17.12.1998, sag C-185/95 P, Baustahlgewebe mod Kommissionen, Sml. I, s. 8417, præmis 129) og det herved under alle omstændigheder antages, at Domstolen af proportionalitetsgrunde generelt kan foretage en ny vurdering af bødens størrelse.

46 Hvad angår British Sugars argument om strukturen på det pågældende marked er det Kommissionens opfattelse, som det er angivet i den appellerede doms præmis 113, at British Sugars situation ikke kan sammenlignes med den situation, som parterne i den nævnte sag befandt sig i. Ifølge Kommissionen har Domstolen klart angivet, at den havde haft en anden holdning til det pågældende spørgsmål, hvis aftalen havde været en prisaftale. Aftalen i denne sag er imidlertid en aftale »om at forhøje prisniveauet for stødt melis i Storbritannien og at afholde sig fra at vinde markedsandele ved at sænke priserne«.

Domstolens bemærkninger

47 Det bemærkes, at Retten alene har kompetence til at efterprøve den måde, hvorpå Kommissionen i hvert enkelt tilfælde har vurderet grovheden af den ulovlige adfærd. Under en appelsag er formålet med Domstolens efterprøvelse dels at undersøge, i hvilket omfang Retten juridisk korrekt har taget hensyn til alle væsentlige faktorer ved vurderingen af grovheden af en given adfærd under hensyntagen til traktatens artikel 85 og artikel 15 i forordning nr. 17, dels at undersøge, om Retten i tilstrækkelig grad har taget stilling til alle de argumenter, som appellanten har fremført til støtte for sin påstand om ophævelse eller nedsættelse af bøden (jf. bl.a. dommen i sagen Baustahlgewebe mod Kommissionen, præmis 128).

48 Hvad angår påstanden om, at bøden er urimelig stor, bemærkes, at det ikke tilkommer Domstolen, når den træffer afgørelse vedrørende retlige spørgsmål under en appelsag, af billighedsgrunde at omgøre det skøn, som Retten har udøvet under sin fulde prøvelsesret vedrørende størrelsen af de bøder, som er pålagt virksomheder for overtrædelse af fællesskabsretten (dom af 17.7.1997, sag C-219/95 P, Ferriere Nord mod Kommissionen, Sml. I, s. 4411, præmis 31, og dommen i sagen Baustahlgewebe mod Kommissionen, præmis 129).

49 Anbringendet må derfor afvises, for så vidt som formålet hermed er, at der generelt skal foretages en ny vurdering af bøderne (jf. dommen i sagen Baustahlgewebe mod Kommissionen, præmis 129).

50 Herudover har British Sugar, hvilket også generaladvokaten har konstateret i forslaget til afgørelse, punkt 50, ikke fremlagt nogen oplysninger, der viser, at Retten ikke har taget hensyn — på en retligt set korrekt måde — til alle væsentlige forhold ved vurderingen af grovheden af den påtalte adfærd i forhold til traktatens artikel 85 og artikel 15 i forordning nr. 17. Herved bemærkes blot, at Retten i præmis 103 i den appellerede dom — efter at have konstateret, at den påklagede aftale måtte anses for horisontal og vedrørte prisfastsættelse — præciserede, at en sådan aftale altid er blevet betragtet som særligt skadelig og betegnes som »meget alvorlig« i retningslinjerne for beregning af bøder.

51 British Sugar har heller ikke gjort gældende, at Retten ikke har taget fyldestgørende stilling til alle de argumenter, som British Sugar har anført til støtte for ophævelse eller nedsættelse af bøden. Under alle omstændigheder bemærkes, at Retten i den appellerede doms præmis 101-103 har taget stilling til argumentet vedrørende overtrædelsens grovhed, i præmis 104-106 til argumentet

om overtrædelsens varighed, i præmis 107-110 til argumentet om skærpende omstændigheder og i præmis 113 til argumentet om strukturen på det pågældende marked.

52 Endelig må det, i modsætning til det af British Sugar anførte, fastslås, at Retten i den appellerede doms præmis 113 har fortolket præmis 619-621 i dommen i sagen Suiker Unie m.fl. mod Kommissionen korrekt ved at fastslå, at Domstolen selv har fremhævet, at dens konklusion i tilfælde af en prisaftale ville have været en anden.

53 Det følger af det ovenfor anførte, at dette anbringende heller ikke kan tages til følge, idet det dels må afvises, dels forkastes.

54 Da ingen af appellantens anbringender kan tages til følge, må appellen i det hele forkastes.

Sagens omkostninger

55 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, som i medfør af artikel 118 finder anvendelse på appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Kommissionen har nedlagt

påstand om, at appellanten tilpligtes at betale sagens omkostninger, og da appellanten har tabt sagen, pålægges det denne at betale sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

1) **Appellen forkastes.**

2) **British Sugar plc betaler sagens omkostninger.**

Jann Timmermans von Bahr

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 29. april 2004.

R. Grass

Justitssekretær

V. Skouris

Præsident